

Nem lehet más a politika

2011 július 21. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A Lehet Más a Politika nev? párt kétségtelenül szellemes megoldást választott neve kialakításakor. A név egyúttal politikai hitvallás (pontosabban annak reklámhordozója), és utalás arra is, hogy olyan alakzatról van szó, amely a rendszer egészét kívánja megváltoztatni.

Ám ahogy telik az idő, a frappáns névválasztás egyre inkább visszaütni látszik. Egyrészt a magyar választó gyanúja arról, hogy nem, nem lehet más a politika, beigazolódni látszik, másrészt éppen az LMP adja tanújelét: ? maga is dönt? akadálya annak, hogy valaha is más lehessen a politika. Az a figyelemre méltó, mi több, kreatív ötletük, hogy a három ellenzéki pártnak politikai blokkba tömörülve kellene leváltani a Fideszt, és egyúttal felszámolni annak rendszerét is, éppen a politika megváltoztathatatlanságának ékes bizonyítéka. Bizonyíték arra, hogy a politika nem más, mint az ezt szakmául választó oligarchikus uralmi rétegek cinikus játéka. Aki ugyanis ezt a javaslatot kitalálta, az vagy cinikus, vagy tudatlan, vagy mind a kettő egyszerre.

Szó se róla, az 1990 óta regnáló magyar politikai berendezkedés valóban ócska, hamis és a többség által joggal megvetett konstrukció. A választók a 2010-es választásokon leadott szavazatukkal szándékuk szerint valóban a rendszert szavazták (volna) le, amit aztán a Fidesz gyorsan a rendszert megdönt? forradalomként értékelt. Ez akár igaz is lehetne, csak az árnyalja egy kicsit a képet, hogy nem volt sem el?zetes, sem utólagos egyeztetés arról, hogy mi is következik a rendszer megdöntéséb?l. A tisztázás elmaradásának oka nagyon is érthet?. Egy ilyen tisztázásból ugyanis kiderülne, hogy a szuverenitásunk 1990 óta csupán látszat, illetve most már lassan az sem. A rendszerünk min?ségét nem mi határozzuk meg, hanem a minket függésben tartó mindenkori birodalom. A magyar választó legfeljebb arról dönthet, hogy melyik uralmi oligarchiát engedi oda a birodalom által birtokolt és meghatározott rendszer üzemeltetéséhez. A globális kiválasztó hatalmat az sem hatná meg, ha egy politikai er? százszázalékos gy?zelmet aratna a választásokon, az akkor is csak a „birodalom rendszerét” üzemeltethetné tovább az utasításoknak megfelelően. A feszültség azért n? folyamatosan az elmúlt két évtizedben, mert a birodalom láthatólag „túlfosztja” Magyarországot, és a választó kétségbeesetten ennek korrekcióját várna az uralmi elitekt?l. A „más politika” az volna, ha egy kormányra kerül? er? képes lenne az e korrekciót megalapozó új egyezség létrehozására, vagyis a globális kiválasztóhatalmat a rendszer létmin?ségének megváltoztatására bírni.

Lássuk, milyen esélyei lehetnének erre a jelenlegi ellenzéki pártoknak. Pontosabban, hogy összefogásuk együttesen alkalmassá tenné-e ?ket egy ilyen egyezsége. A Fidesz-kormány egyébként valóban tett kísérletet ilyen korrekcióra, retorikája legalábbis azt tükrözi, hogy tudatában van a feladatnak, ám kiderülni látszik: a rendszer megváltoztatásának mind a küls?, mind a bels? feltételei hiányoznak. Ehhez ugyanis egyezkedésre és áldozatokra hajlandó birodalom kellene, és olyan magyar társadalom, amely kikényszeríti ezt. Ám tekintve, hogy ma egyik sincs jelen, a kormány forradalmi, rendszerváltó kísérlete elhalni látszik. De vizsgáljuk meg higgadtan, vajon a három ellenzéki párt összefogása jobb esélyt kínál-e ennek a történelmi folyamatnak a véghezvitelére.

Ehhez előbb azt kellene tisztázni, hogy mik is ezek a pártok valójában. Nos, az MSZP most éppen azért esik szét, mert – bár tagadja – a magyar politikai erőkét megosztó igazi törésvonal e párt legbelsejében húzódik. Az igazi törésvonal ugyanis nem a jobb- és baloldal között, hanem a nemzeti és nemzetellenes, illetve a szociális és antiszociális erők között van. Gyurcsány stratégiája a nemzetellenes és antiszociális erők újraegyesítésében, vagyis a militáns SZDSZ-re emlékeztető konstrukcióban látja az MSZP jövőjét. Vele szemben áll az MSZP-n belül az a stratégia, amely kevésbé nemzetellenes és sokkal kevésbé antiszociális. A Jobbik markánsan nemzeti és szociális, ám ezt olyan politikai látványtechnikával és retorikával teszi, amely megakadályozza abban, hogy valaha is kilépjen a tíz százalék körüli politikai gettóból. És végül az LMP, amely önmagát hangsúlyozottan szociálisnak, sőt ökoszociálisnak tételezi ugyan, de igen határozottan nemzetellenes, sőt a nemzetet mint „tematikát” is militánsan elvető konstrukció. Ez egyúttal önleplező is, hiszen megmutatja, hogy a lendületes, elegáns és posztmodern retorika mögött valójában egy olyan áramvonalasított és emberarcúra maszkírozott, klasszikus SZDSZ húzódik meg, amelynek célja aligha lehet a birodalmi egyezség újratárgyalása, sőt.

Mindebből világosan következik két dolog. Az egyik, hogy a legmélyebb tartalmak szintjén nem is értelmezhető ez az összefogás, hiszen benne egyfelől az SZDSZ különböző áramlatai (a „két MSZP” és az LMP), valamint egy radikálisan anti-SZDSZ-es, de radikalizmusát saját közvetlen uralomtechnikai céljainak görcsösen alárendelő Jobbik kapcsolódna össze, ami maga a teljes képtelenség. A másik, hogy szintén értelmezhetetlen az összefogásra javaslatot tevők azon hivatkozása is, hogy ezzel leváltható lenne a Fidesz-rendszer. Tökéletesen logikátlan ugyanis annak a feltételezése, hogy a magyar választó, amennyiben elégedetlen lenne a Fidesz-kormány új, globális alku megkötésére irányuló teljesítményével, a kormányzást egy olyan zavaros nagykoalícióra bízza, amely erre még inkább alkalmatlan. Amíg tehát a magyar politika uralmi konstrukciói képtelenek az ebből levonható következtetésekre, addig nem lehet más a politika!

Bogár László, magyarthirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD
A trianoni győzatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló